

Arrest

nr. 226 473 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 bus 20
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D.K. die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 14 mei 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/11/2018 werd ingediend door: Naam: K. Voornaam: N. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: 04.02.1985 (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt Gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote de nl.: [D.K.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Uit politie controles op het adres van betrokkene op 7/05/2019 blijkt hij er heden niet meer woonachtig is, bij de Belgische referentiepersoon. (zie administratieve verslag in het administratief dossier). Er kan dus niet worden vastgesteld dat hij de referentiepersoon komt vervoegen of begeleiden. Vandaar dat betrokkene geen toepassing kan genieten van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980. De verblijfsvoorwaarden zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Schending van artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) 2. In rechte Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen. Verzoeker is met mevrouw [K.D.] in het huwelijksbootje gestapt op 12.05.2018. Hij wenst dan ook met haar gehuwd te blijven. Uit het feit dat verzoeker op 07.05.2019 niet aanwezig was op het adres te Langerloweg 5 bus 2 te 3600 GENK, kan zeker niet vaststaan dat er geen gezinscel is tussen verzoeker en mevrouw [K.D.]. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de verzoeker uit te nodigen voor een verhoor om na te gaan of het koppel inderdaad al dan niet een gezinscel heeft. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoeker onder meer dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd waar hierin uit het feit dat hij op 7 mei 2019 niet aanwezig was op het adres waar zijn Belgische echtgenote woont wordt afgeleid dat er geen gezinscel is tussen hemzelf en zijn echtgenote. Blijkens haar nota heeft de verwerende partij het ook als dusdanig begrepen.

2.3. Inhoudelijke kritiek op een motivering van een beslissing betreft de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Art. 40 bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...).”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

2.5. De bestreden beslissing stelt vast, *“Uit politie controles op het adres van betrokkene op 7/05/2019 blijkt hij er heden niet meer woonachtig is, bij de Belgische referentiepersoon.(zie administratieve verslag in het administratief dossier). Er kan dus niet worden vastgesteld dat hij de referentiepersoon komt vervoegen of begeleiden. Vandaar dat betrokkene geen toepassing kan genieten van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.”*

2.6. De kernvraag in deze is wat de notie ‘vervoegen’ inhoudt, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het past hierbij de brug te maken tussen artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat ook van toepassing is op echtgenoten van Belgen. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl.St. Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Er wordt hierbij benadrukt, *“Het gaat daarbij niet om een vereiste van “permanent samenwonen” van de betrokkenen”*. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan overigens een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

2.8. Uit het bovenvermelde kan dus worden geconcludeerd dat gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd in de zin van de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en dat het hierbij niet moet gaan om permanent samenwonen, maar wel om een minimum aan relatie.

2.9. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd waar hierin uit het feit dat hij op 7 mei 2019 niet aanwezig was op het adres waar zijn Belgische echtgenote woont, wordt afgeleid dat er geen gezinscel is tussen hemzelf en zijn echtgenote. Daar komt nog bij dat verzoeker ook niet gehoord werd om na te gaan of hij en zijn echtgenote nog een gezinscel vormen. Het bestuur is niet verplicht de betrokkene te horen wanneer de feiten, zonder nader onderzoek, vatbaar zijn voor een directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur en er dus niets kan worden ingebracht tegen deze feitelijke vaststellingen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Of er al dan niet sprake is van een gezinscel tussen verzoeker en zijn echtgenote is echter niet een feit dat vatbaar is voor een directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur.

Het middel is derhalve in de aangeven mate gegrond.

2.10. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder benadrukt dat er meerdere controles hebben plaatsgegrepen op 6 en 7 mei 2019, waarbij de politie tot de vaststelling kwam dat verzoeker niet aanwezig was op het opgegeven adres. Daargelaten de vaststelling dat het handelt over verschillende controles in een tijdspanne van slechts twee dagen, is het zoals hierboven werd aangegeven, niet vereist dat verzoeker samenwoont met zijn Belgisch echtgenote op hetzelfde adres. Verweerder benadrukt voorts dat verzoekers echtgenote op 3 mei 2019 aan de gemeenteburgemeester had laten weten dat ze verzoeker uit haar huis heeft gezet en dat de relatie beëindigd is. Zulks werd echter niet in de bestreden beslissing opgenomen en is dan ook niet meer dan een a posteriori motivering waarmee geen rekening kan worden gehouden. Verweerder kan dit bovendien ook niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Deze verklaring houdt niet ipso facto in dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. De verwerende partij benadrukt voorts dat de bewijslast bij verzoeker ligt om aan te tonen dat hij zijn echtgenote daadwerkelijk vervoegt. Te dezen dient de Raad op te werpen dat verzoeker de kans had moeten krijgen om aan te tonen dat er nog sprake is van een gezinscel bij zijn gehoor door de verwerende partij toen ze beschikte over de bovenvermelde gegevens, quod non. Het past er nog op te wijzen dat de bijlage 19ter van 15 november 2018 waarop de in punt 1.1. bedoelde aanvraag genoteerd werd, de documenten opsomt die verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft overgemaakt en vermeldt dat verzoeker verzocht wordt om binnen de 3 maanden een ziekteverzekering voor heel het gezin neer te leggen. Hij werd derhalve niet uitgenodigd om aan te tonen dat hij zijn echtgenote daadwerkelijk vervoegt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA